

Hjælpekassernes Stilling til Spørgsmaalet gøres nemlig klarere derved, at det fastslaas som almindelig Regel, at Hjælpekassen er bemyndiget til at yde Hjælp, hvor den Understøttelse, der flyder fra Arbejdsløshedskassen, ikke er tilstrækkelig. Det er et Princip, som har vundet fuld Tilslutning i det andet Ting, og som sikkert ogsaa alle her vil slutte sig til, at under Forhold som de nuværende, hvor Arbejdsløsheden er en Ulykke, som er uforskyldt, en Ulykke, som end ikke vort eget Samfund har nogen Skyld i, bør vi sørge for, at ingen, som rammes af denne Ulykke, er stillet saaledes, at han ikke kan opretholde sit Liv paa menneskelig Maade. Er Understøttelsen af Arbejdsløshedskasserne derfor ikke tilstrækkelig, maa Hjælpekasserne føje deres Bidrag til.

Yderligere gaar Lovforslaget ud paa at foretage visse Ændringer, navnlig med Hensyn til de ugifte, hvis Forhold under den nugældende Lov ikke er saa gode, som de burde være. Det foreslaas derfor baade, at unge Mennesker under 18 Aar skal kunne faa Understøttelse efter særlige Regler, og at der skal kunne ydes Huslejhjælp til Ikke-Familieforsørgere.

Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og hurtige Behandling. Spørgsmaalet hører sikkert til dem, der kræver den hurtigst mulige Afgørelse, og jeg haaber, at Afgørelsen vil kunne falde meget nær ved det, som Lovforslaget nu udtrykker.

Dalsgaard: At dette høje Ting er villigt til at imødekomme den højtærede Ministers Ønske om at give det foreliggende Lovforslag en hurtig Behandling, derom vidner jo den Omstændighed, at det allerede er sat paa Dagsordenen i Dag, uagtet det andet høje Ting foretog anden og tredie Behandling af det i Gaar, og der ikke for os foreligger noget Fortryk af disse Forhandlinger. Jeg skal straks sige, at mit Parti ønsker at give Lovforslaget en saa hurtig og velvillig Behandling, som det efter Omstændighederne kan findes forsvarligt, men det er jo givet, at Sagen maa sendes i Udvalg, da vi ikke inden denne Behandling har kunnet faa Tid og Lejlighed til at overveje de Divergenser, der var i det andet Ting, men jeg vil haabe, at denne Behandling i Udvalget kun vil blive kortvarig.

Siden Rigsdagen sidst behandlede Arbejdsløshedskassesagen igennem Lovforslag, er Arbejdsløsheden jo, som Ministeren allerede har gjort opmærksom paa, taget til

i en foruroligende Grad. Det var at vente allerede den Gang, at den vilde blive meget større, end den da var — da var der ca. 10,000 arbejdsløse, nu ca. 46,000 — men jeg tror dog, at Forøgelsen er blevet en Del større, end man den Gang ventede, og desværre har Arbejdsløsheden vel endnu ikke kulmineret. Og hvad der gør Forholdet yderligere trykkende, er jo, at Udsigterne for det kommende Foraar og Sommer er meget mørke. Jeg skal dog tilføje, at selve Antallet af arbejdsledige og Procenttallet af arbejdsledige paa dette Tidspunkt vel ikke, saa vidt jeg ved, er saa forfærdelig meget større, end det har været tidligere paa denne Tid af Aaret; men der er jo det, at Udsigterne for den kommende Tid, hvor Arbejdsløsheden plejer at tage meget stærkt af og til Tider rent forsvinde, er meget mørkere i Aar, end de tidligere har været. Det er det, der gør, at Stillingen bliver saa alvorlig. I den Omstændighed, at de arbejdsløses Antal forøges, kan der jo imidlertid ikke ligge noget Moment for, at Understøttelsen til den enkelte ledige skal forhøjes, men jeg tror alligevel, det er rigtigt at gaa til en Forhøjelse, for det er jo saa, at jo længere en Mand gaar ledig, des mere svækkes hans Evne til at staa imod den økonomiske Tilbagegang, som han ikke kan undgaa at blive udsat for under saadanne Forhold, og det er vel ogsaa saa, at trods alt, hvad der gøres fra det offentlige Side for at mildne Dyrtiden, særlig overfor dem, som er smaa stillede, er Dyrtiden dog blevet mere trykkende i Vinterens Løb end sidst, da vi havde denne Sag for. Jeg finder det derfor, som sagt, rigtigt, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen noget forøges, og det er ogsaa det, det foreliggende Lovforslag gaar ud paa.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Lovforslagets Enkeltheder. Den højtærede Minister har jo gjort Rede for de væsentligere af Enkelthederne, og der kan jeg altsaa henholde mig til Ministeren, og hvad angaar de mindre betydende Forandringer, tror jeg ikke, det vil være rigtigt paa dette Tidspunkt, da vi nu skal have Sagen i Udvalg, at opholde det høje Tings Tid med en Redegørelse for disse. Jeg skal kun bemærke, at det højeste yderligere Tillæg, som kan gives efter dette Lovforslag, er 50 Øre daglig til Familieforsørgere. Efter Loven af 27. Oktober 1917 kunde Understøttelsen blive 3 Kr. pr. Dag for Familieforsørgere; efter det foreliggende Lovforslag kan den altsaa gaa op til 3 Kr. 50 Øre pr. Dag plus en